

DAGBOEK VAN EEN LEEK

Vrijdag 22 September:

Ik zou eigenlijk een rubriek „correspondentie” moeten beginnen. Zooveel hiervan krijg ik. De mensen willen me altijd maar onderwerpen aan de hand doen. Of ze willen hun klachten tegen dit of dat via mijn rubriek spuien. Ze zijn meestal te dom om zelf de pen te hanteeren. Dan moet ik hun ergernisjes maar verwerken. In sommige gevallen schrijven ze dan de hoofdredactie en dan in dezen trant:

„Wilt U Tartuffe opdragen”

„Kunt ge Tartuffe niet eens gelasten”

En nu moet U onzen hoofdredacteur kennen, de goedheid en de gemoedelijkheid en de hoffelijkheid zelve; een man in wiens woordenboek het woord gelasten niet voorkomt.

Alleen opmerkingen van algemeen nut kunnen waarde hebben en worden dezerzijds op prijs gesteld.

Zoo kreeg ik dit briefje:

Meneer.

Ik wilde U vragen als dat er maar niets gedaan wordt tegen dat geknoei met de wedstrijdprogramma's van den K. N. V. B. Die worden door belanghebbenden vastgesteld dat is niets gedaan. U moet daar eens over schrijven want het is een schande. Ik zeg maar zoo, eerlijk duurt het langst en sport is sport en vooral altijd heer blijven. Met collegiale groeten.

Jan ...

Vooraf met die collegiale groeten was ik in mijn schik.

Ziet, dat briefje is verkeerd geadresseerd. Dat moet naar de v. d. Spiegelstraat in den Haag en dan ... met bewijzen.

Zaterdag 23 September:

„Die Sportwereld zit toch eigenlijk vol met Strebers” zei hij en hij noemde enkele namen. „Noem je die mensen Strebers?” „Jij soms niet?”

„Welneen, dat zijn energieke kerels, die veel voor de sport doen en er veel voor over hebben; als iedereen zoo lauw was als jij en ik dan kwam de wereld niet veel verder.”

„Allemaal ijdelheid, eigen glorie, eigen beroemdheid”.

„Dat kan er bij enkelen misschien bij komen, maar wat hindert dat. Ben je daar jaloersch op, omdat jij nu eenmaal een vergeten kantoorbediende bent, die niemand kent.”

„Ik heb niemand en niets noodig en zeker geen sportroem”.

„Zou je ook slecht staan; maar waarom misprijst je de energie van anderen, die behalve hun werk nog wat doen voor de samenleving? Jij zit op je kantoor, daar zat je dertig jaar geleden ook en als je niet op je kantoor bent doe je niets wat nuttig kan zijn voor anderen.”

„Ik ben tevreden met mijn bescheiden positie.”

„Goed, maar dat geeft je niet het recht om op anderen, die wat meer willen, te smalen.”

Zondag 24 September:

Goed voetbal gezien; behoorlijk althans. Wij zijn nu weer op gang en we moeten op gang blijven. Nederland—België in December moet doorgaan.

Ik heb dezer dagen in oude leggers van *De Telegraaf* zitten bladeren. De kranten van 1914 en 1915. In den wereldoorlog. Wat was de sportwereld toen actief. Wat hebben generaal Ophorst en Scharroo toen mooi werk gedaan in de stelling van Amsterdam. Scharroo was toen voorzitter van de N. A. U. en hij heeft toen die sport op de been geholpen, een werk dat later door Moorman en Strengholt voltooid is. Zoo moeten we nu ook aan den slag. Zoo leuk om te bladeren in oude kranten. Ik las b.v. dat Henk Herberts in die jaren een goed atleet was. Dat weet nu niemand meer. Hij sprong toen heel ver.

Maandag 25 September:

Is het U ook wel eens opgevallen hoe slecht dikwijls gestudeerde lieden schrijven? Volmaakte Tante Betje-stijl. En niet alleen Delftenaren of Landbouwers of Handels-Hoogeschool-mensen, maar ook lui van een Universiteit. Het is veelal ontzettend poover. Als ze in hun clubbladen schrijven gaat het nog, maar zoodra het in de groote krant moet is het meestal heel droevig. Dit is geknipt uit een zelfverslag van een afgestudeerd persoon, dokter in de dit of dat: „De wind was stil en een drijfpartij niet uitgesloten en moesten we dus geduld oefenen; ofschoon de deelname verleden week veel groter was, terwijl toen juist wel een bries stond ...”

Zoo jammert deze analphabeet door in armelijk gebrabbel, hulpbehoevend en leeg.

Dinsdag 26 September:

We hebben inkwartiering. Ik zit nu aan tafel met een kapitein van de genie; een aardige, nette man en bekwaam bridge-speler. Voorteen jongeluitenant, die zeer goed biljart, maar te veel notitie van Trees neemt. De kapitein is gescheiden en de jonge luitenant verloofd, vandaar zijn belangstelling voor Trees. De kapitein is 45 en de jonge luitenant 25. De kapitein heeft nog in Velocitas gevoetbald, de luitenant gehockeyd voor de cadetten. Ze spelen nu allebei golf. Dat kan bij ons ook. We hebben ook een golfclubs en een golfclub. We zijn begonnen met de golfclubs. Dat kwam zoo. Baron van Raedtschoeve woont 5 K.M. buiten ons stadje op Huize Zilverberk; hij is weduwnaar en heeft drie dochters van 18, 20 en 23. Ze zijn niet mooi,

matig gefortuneerd, maar wel heel aardig. Ze moeten aan den man. Nu heeft van Raedtschoeve op zijn bezitting een golfclubs laten maken en toen die er was heeft hij alles wat notabel en huwbaar was in de buurt geïnviteerd om te komen golfspelen. Mij ook. En de tweede zoon van den burgemeester en de notaris — die aan 't scheiden is — en de dokter, die een zeer ongelukkig huwelijk heeft en nog tal van andere lieden. We kenden er niets van, van golf spelen n.l. en toen hebben we maar een golfclub opgericht. De kern van de tennisclub en de kern van de roeivereniging is ook de kern van de golfclub. Allemaal keurige mensen, geen winkeliers, geen schoolmeesters of kantoorbedienden, neen, keurig. De mannen zijn heeren en de vrouwen zijn dames er zijn zelfs een paar deftige heeren en nette dames bij ook. Het is dan ook wel een beetje vervelend. Maar dat went wel.

De heer van Raedtschoeve heeft een professional uit Engeland laten komen, maar die zei, dat we geen van allen aanleg hadden voor golf en toen is ie er, in 't laatst van Augustus, met het zeer charmante vrouwtje van den tandarts van doorgegaan. Ze zitten ergens aan de Middellandsche zee en kunnen niet terug. Of ze terug willen is een tweede. Dat was een tegenvaller voor van Raedtschoeve en zijn dochters. En nu heb ik den kapitein meegenomen naar Zilverberk en ziet, dat gaat heel best, die traint nu met de middelste freule van Raedtschoeve. Ze heeft aanleg volgens den kapitein en hij heeft aanleg volgens de freule. Golf is overigens een prachtig spel ook buiten het mixed-begrip om. Ik heb Brongers gevraagd om eens te komen op Zilverberk. Ik weet niet of hij getrouwd is, anders is dat misschien wel wat voor een van de andere freules. Hoe 't zij, van Raedtschoeve heeft het nog zoo kwaad niet bekeken.

Woensdag 27 September:

Ik heb nog in die leggers van *De Telegraaf* gevonden dat we in de jaren van 1914—'18 allerlei ritten hadden. Per fiets. De Himaritten maakten enorme opgang. Dat waren tiendaagsche tochten door het land. Jan van Gent en Cor Blekemolen en zelfs wijlen Jaap Eden deden er aan mee. We kregen in '16 ook 24-uurs ritten per rijwiel. Enfin, men zat niet stil.

Donderdag 28 September:

Naar de vergadering van de *Nederlandsche Sportpers*. Ik dacht dat die al overleden was, maar ik kreeg een verzoek om in de bestuursvergadering te komen ten einde gehoord te worden in een geheime zaak. Ik ben gegaan en keurig ontvangen op de Leidschegracht, waar ik als kind thuis ben. Maar nog nimmer was ik in het illustre gezelschap van het bestuur van de N.S.P. Maar verder moet ik zwijgen.

TARTUFFE.